

Dosar nr. 3ra-784/18

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru, jud: Badan-Melnic Eleonora

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău, jud: Ion Țurcan, Iurie Cotruță, Natalia Simciuc

Î N C H E I E R E

4 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul: Valeriu Doagă

Judecătorii:

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de Bundiuc Valeri, reprezentat de avocatul Iorga Iulian,

în cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Bundiuc Valeri împotriva Oficiului Cadastral Teritorial Chișinău, succesor în drepturi Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” cu privire la obligarea înregistrării dreptului de proprietate asupra bunului imobil,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 ianuarie 2018, prin care a fost respins apelul declarat de Bundiuc Valeri și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 4 mai 2017,

c o n s t a t ă :

La 25 noiembrie 2016, Bundiuc Valeri a depus cerere de chemare în judecată împotriva Oficiului Cadastral Teritorial Chișinău, succesor în drepturi Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” cu privire la obligarea înregistrării dreptului de proprietate asupra bunului imobil.

În motivarea acțiunii a indicat că, prin contractul de donație din 10 martie 1956, Guțul Fedora a dobândit dreptul de proprietate asupra ½ cotă-parte din imobilul nr. XXXXX. La 1 septembrie 1983, Guțul Fedora a decedat, iar prin testamentul din 3 august 1982 a testat toată averea sa, inclusiv ½ cotă-parte din imobilul XXXXX lui Bundiuc Valeri.

Din anul 1983 până în prezent, Bundiuc Valeri posedă cu bună-credință sub nume de proprietar lotul de pământ cu suprafața de 3198 m², amplasat pe XXXXX,

continuând astfel posesiunea realizată de predecesorii săi începând cu anul 1956 și realizând sub nume de proprietar amenajarea și îmbunătățirea terenului respectiv.

La 25 octombrie 2016, a depus la Oficiul Cadastral Teritorial Chișinău o cerere cu privire la înregistrarea condiționată a dreptului de proprietate asupra lotului de teren în temeiul art. 6¹ Cod funciar.

La 17 noiembrie 2016, a recepționat scrisoarea nr. 01-11/1558 din 2 noiembrie 2016, prin care nu i s-a oferit un răspuns clar și motivat de ce se refuză în solicitarea de a înregistra dreptul de proprietate asupra lotului de teren cu numărul cadastralXXXXX.

A indicat că, i-au fost vătămăte drepturile prin nesoluționarea în termen legal a cererii adresate cât și prin respingerea nemotivată și ilegală a acesteia.

Solicită Bundiuc Valeri admiterea acțiunii cu obligarea Oficiului Cadastral Teritorial Chișinău de a înregistra condiționat dreptul de proprietate asupra sectorului de teren cu numărul cadastralXXXXX.

Prin hotărârea din 4 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia din 17 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Bundiuc Valeri și s-a menținut hotărârea din 4 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

La 25 aprilie 2018, Bundiuc Valeri, reprezentat de avocatul Iorga Iulian a depus cerere de recurs, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei din 17 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău și hotărârii din 4 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea cererii de recurs s-a indicat că, instanța de fond și instanța de apel nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată și au interpretat eronat legea, iar soluția instanțelor este una contradictorie. De asemenea a indicat că, interpretarea eronată a normelor de drept material constituie o încălcare a principiului accesului la justiție.

Examinând admisibilitatea recursului declarat de Bundiuc Valeri, reprezentat de avocatul Iorga Iulian, Completul menționează următoarele.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La data de 21 mai 2018, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimaților copia cererii de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței. Până la examinarea cererii de recurs, intimații nu au depus referință prin care să-și expună opinia asupra motivelor invocate în recursul declarat de Bundiuc Valeri.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, examinând temeiurile invocate în cererea de recurs declarată de

Bundiuc Valeri, în raport cu materialele cauzei civile, consideră că recursul este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

Conform art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din actele cauzei se constată că, decizia din 17 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată în adresa participanților la proces la data de 6 februarie 2018 (f.d.142), însă, la materialele cauzei lipsesc careva date privind recepționarea acesteia. Cererea de recurs a fost depusă la data de 25 aprilie 2018 (f.d.144).

Astfel, instanța de recurs constată că, Bundiuc Valeri s-a conformat prevederilor legale și a declarat cererea de recurs în interiorul termenului de două luni.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sânt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate de către Bundiuc Valeri în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Dezacordul recurentei cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

În circumstanțele sus relatate și reieșind din faptul că, argumentele recursului sânt similare argumentelor invocate în cererea de chemare în judecată și în cererea de apel, constituind deja obiect al dezbaterilor judiciare fiind apreciate sub aspectul dublului grad de jurisdicție, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că recursul declarat de Bundiuc Valeri, reprezentat de avocatul Iorga Iulian nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Bundiuc Valeri, reprezentat de avocatul Iorga Iulian, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Judecătorul:

Valeriu Doagă

Judecătorii:

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan